

tartásunkkal vagy új köveket hordunk minduntalan a falhoz, vagy elszedjük onnan. Vagy szélesítjük a falat, vagy szétszedjük. Ezt a munkát végezzük minden pillanatban. Vagy a pünkösdtől és Isten ígéje felé haladunk, vagy eltávolodunk a pünkösdtől. Vagy a halált imádjuk, vagy a szeretet hatalmát. Életünk minden borús, üres és hideg pillanata ellenállás Istennel szemben és minden pillanat, amikor nyugtalankodunk, kérdezzük, jajgatunk és kezeinket kinyújtjuk, egy lépést jelent ahhoz a helyhez, ahol a könnyek eltöröltek, ahol a jajgatás és szenvedés megszűnik. Óh, ha tudnók, miről van szó életünkben! Ha életünket igazán komolyan vennők s tagjainkat megszabadítva a múlandóság szolgálatától, az örökkévalóság szolgálatába állíthatnók. Mit tegyünk, ez a kérdés nyugtalanít és ezért küzdünk minden pillanatban.

Hibákat követünk el, dőreségünkbe fullasztjuk bele magunkat. Meghajlunk az alacsony és közönséges dolgok előtt. Ajtót nyitunk a gyűlöletnek és szenvedélynek. Mit jelent, ilyen helyzetben haladni a pünkösdtől felé? Semmiesetre sem azt, hogy fonákság, dőreség, bűn megszűnnek és ezeket egy csapásra elintézzük. Sokkal inkább azt, hogy bűnösök vagyunk, bűneink alatt szenvedünk, veszélyes helyzetünket már régóta nem vesszük komolyan. Mindig nagyon könnyen leszámolunk vele, simán haladunk át rajta. Lehet, hogy a jó szándék nem hiányzik. Azonban olyan gyorsan emelkedünk, talán azért, hogy azután annál mélyebbre zuhanjunk. Nem kellene-e ebben a helyzetben megijedni, kiáltani, kérni és zörgetni? Hátha e pillanatban éppen ott állunk az ajtó előtt, melyen át az élet fedelme jön hozzánk? Nincs egyéb szükség, minthogy idegenségünket, melyben élünk, megismerjük s azután otthonunkra rátaláljunk. Hogy igazi pünkösdtől legyen, nem kell egyéb, hogy azok, akik a Lélektől való elhagyatottságban és messzeségben tovább már nem élhetnek, kezdjenek igazán könyörögni.

Helyzetünkön jajgatunk és a gonosz időktől szeretnénk megszabadulni. De vajjon az Isten világa-e az, amelyikbe bejutni szeretnénk? Nem várjuk-e ismét csak a régi jó békeidőt, hogy zavartalanul kereshessünk és élvezhessünk? Miért beszél Isten Lelke a mi időnkben az Úr eljövendő idejéről, amikor még nagyon távol vagyunk attól, hogy várjuk? Ennek az akadálnak kell megsemmisülnie, hogy igazán új és más élet támadhasson közöttünk. Csak akkor lesz pünkösdtől, amikor helyzetünk nyo-

mórtóságát olyan mélyen érezzük, hogy már csak Isten segítségére nézünk. Ekkor azonban pünkösdtől lesz.

Mi igen hamar megnyugszunk és megvígasztalódunk. Mindenfélét megpróbálunk, hogy ami nyom és gyötör: bajainkat, bűneinket, halálunkat, kisebbségünket és könnyítsük. Ez azonban nagy és súlyos dolog. Olyan nagy és olyan súlyos, hogy minden egyes esetben csak az használ, ha életünk megnyeri az új középpontot: Jézus Krisztust. Ha tisztán látjuk, hogy nemcsak a pogányoknak távoli országokban, hanem nekünk is régi keresztyéneknek, csupán a Jézus Krisztus segítsége elég, akkor pünkösdtől van. Ha szívünk szorongat, akkor jön Jézus. Ha mi már felelni nem tudunk, akkor felel a Szentlélek. Hogyan is felelhetne, amíg kérdéseinkre olyan gazdag emberi feleletfelszereléssel állunk szemben. Istennek éppen az áll leginkább útjában, amit magunktól találunk jónak, kegyesnek, okosnak. Amikor semmit sem tudunk s a lélegzetből is már régóta kifogytunk, akkor nincs semmi sem az Isten útjában. Jön minden hatalmával. Mi a bűn, az élet baja és fonáksága az Ő hatalmával szemben!? Azonban késznek kell lennünk arra, hogy Őt hallgassuk. Jézus annál szívesebben segít, minél mélyebben vagyunk. Annál gazdagabban megbocsát, minél bűnösebbek vagyunk. A megfáradtat és megterhelteket hívja magához és a tudatlanokra tölti ki Leikét. A fáradtat megnyugtatja, a pislogó mécszet el nem oltja.

Ezt hirdeti a pünkösdtől. Isten napjának közeledését. Mélyen benne vagyunk az emberi történelem éjszakájában. Ámbár van többféle fény, mely útunkon pár lépést bevilágít; de az éjszakát nappallá változtatni nem tudják. Sőt talán éppen akadályoznak abban, hogy Isten napja bevilágíthasson. Nehéz időket élünk. Az emberi világosság és szellem elégtelen voltát igazán megismerhetnők. Egyszer talán meg fogjuk köszönni Istennek e nehéz időket, melyek felnyitják szemünket, hogy lássuk meg, ki van az élet közepén s értsük meg, hogy aki a középpont, az is akar maradni mindig.